Cuvânt la Duminica a XXIII-a după Rusalii

(Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor)

Drept-măritori creştini

Astăzi am ascultat o vindecare a unui demonizat de către Mântuitorul. Este un text dificil de interpretat care ne duce cu gândul la ispitirea lui Iisus de către diavol în pustia Carantaniei unde avem și acolo un dialog între Hristos și diavol.

Omul demonizat nu știe că este demonizat, numai ceilalți știu, la fel cum un alcoolic nu acceptă că este posedat de patima alcoolului. Acest demonizat se afla într-o izolare totală, „în casă nu mai locuia, ci prin morminte"- ne spune Scriptura. Este exclus de către ceilalți din comunitate pentru că nu-l înțeleg, își pierde identitatea, devine ca un ratat, un om de care nu are nimeni nevoie, într-o însingurare teribilă. Starea naturală a omului este înlocuită cu o stare de boală de care omul nu este conștient. Hristos îl vede și ne arată nouă că este posedat pentru că îl întreabă „care îți este numele?". Și I se răspunde: „Legiune", adică foarte mulți într-o singură făptură umană. Aceasta arată și neputința diavolilor care s-au adunat atât de mulți într-o biată făptură. Hristos este singur împotriva unei legiuni. O legiune romană avea 5000 de soldați și era împărțită în 10 cohorte, fiecare cohort avea 6 centurii, iar fiecare centurie avea 80 de soldați.

Vedem că diavolii cer prin gura demonizatului să li se permit să meargă în turma de porci, pentru că știau că vor fi alungați și nu doreau să ajungă în adânc, adică în Iadul cel mai de jos. Vedem că și ei se tem de Iad, semn că acolo nu trebuie să ajungă nici o ființă. Aici pare că Hristos le face o concesie și le permite să se ducă în turma de porci. Vedem că demonii nu fac chiar ce vor ei și că au nevoie de permisiunea lui Hristos ca să se ducă în porci. De aici tragem concluzia că Răul se manifestă numai dacă Dumnezeu îi îngăduie. Să facem distincție între ceea ce îngăduie Dumnezeu (adică Dumnezeu vede răul, nu intervine imediat, îl lasă să se desfășoare până la un moment dat) și ceea ce face efectiv Dumnezeu. Răul nu este opera lui Dumnezeu, ci efectul voinței celei rele a omului sau a diavolului.

Porcii fiind și ei ființe create de Dumnezeu nu pot suporta pe diavoli și preferă să moară decât să-i sufere pe demoni. Astfel ei se aruncă în mare de pe înălțimea țărmului și se înecă.

Omul poate îndura să-i fie posedat trupul de diavoli, tocmai pentru că este făcut după chipul lui Dumnezeu și că diavolul nu se pot atinge de suflet care este scânteie divină. Proprietarii porcilor află ce s-a întâmplat cu averea lor și se scandalizează că le-au murit porcii din cauza demonizatului și a lui Hristos. Plâng pentru pierderea suferită și nu le pasă că s-a vindecat un om; toată preocuparea lor era că ei au pierdut, iar vindecarea demonizatului nu are nici o valoare pentru ei. Așa este și pentru societatea economică de astăzi unde primează doar banul și omul nu mai are nici o valoare, când omul însuși este un bun care trebuie exploatat, iar când nu mai dă randament trebuie înlăturat ca o măsea stricată. Așa se judecă astăzi în societatea așa-zis moderă unde omul devine un număr, un punct de consum care aduce bani. Nu s-a bucurat nimeni că s-a vindecat demonizatul care era și el chipul lui Dumnezeu, ci s-au întristat și L-au rugat pe Iisus să plece, pentru că se temeau de El. Așa suntem și noi adesea că iubim porcul și îl alungăm pe Hristos. Așa este în mare măsură societatea de astăzi, care nu vrea să audă de Dumnezeu pentru că le încurcă afacerile, le încurcă profiturile, pentru că totul se învârte doar aici pe pământ, și că lumea de dincolo nu are nici o semnificație. La rugămințile lor, Hristos pleacă de acolo, se retrage, nu se opune. El nu a venit să schimbe lumea cu forța, dacă omul nu-l vrea, El se retage în liniște. Cred că Iisus putea să mai facă multe minuni în acel ținut al Gherghesenilor, cred că ar mai fi găsit mulți demonizați și bolnavi, dar totuși la cererea lor El se retrage. Așa este Dumnezeu, unde nu este primit se retrage în liniște, pe nesimțite. El nu forțează ușile, doar stă și bate și numai cei care vor să audă, îi deschid. Vedem că omul fără conștiința demnității chiar dacă vede minunile tot nu crede în Dumnezeu. Are ochi dar nu vede, are urechi dar nu aude. Cine este de vină? Păcătosul își construiește argument pentru a nu da voie lui Dumnezeu în viața sa.

Hristos îi spune celui izbăvit de demoni ca să nu vină după El, ci să vestească lumii cât bine i-a făcut Dumnezeu. Îi redă demintatea de om, de făptură a lui Dumnezeu, de chip dumnezeiesc. „Spune cât bine ţi-a făcut ţie Dumnezeu. Şi a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus”. Vedem de aici că Dumnezeu face binele și-l face cu mărinimie, în comparație cu răul pe care-l fac unii oameni și demonii.

Fenomenul demonizării este din păcate tot mai frecvent și astăzi. Omul modern crede că nu există demoni. Sf Apostol Pavel spune clar: „Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului

acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduh". Mulți spun că demonul este o invenție a omului primitiv, o mitologie fără legătură cu realitatea. Ce este interesant dacă am avea puțin prilejul să urmărim în toate religiile lumii, încă din paleolitic vom descoperi că omul a crezut în existența unor forțe ale răului, a unei lumi subpământene sau a unui loc al morților populat de demoni.

În Egiptul Antic avem pe monstrul *Oms* cu care se lupta sufletul celui decedat în drumul său spre Împărăția cea luminată a lui Osiris.

În civilizația sumeriană (mileniul 3 î.d. Hr) din care a apărut apoi civilizația babiloniană, existau exorcisme (ritualuri de scoatere a demonilor)[1] și un puternic cult al morților.

În religia babiloniană (mileniul 3-1 î.d. Hr) care este descrisă și în Vechiul Testament (regii babilonieni: Tiglatpilaser, Sargon al II-lea, Sanherib, Asurbanipal, Nabucodonosor (605-562 î.d.Hr), se vorbește de *Coborârea zeiței Ișstar în Infern* și de temutul Nergal zeul infernului sau de arhidemonul Kingu[2]. „Vechii asirieni și babiloniei credeau că viața omului ar fi permanent amenințată de forțele răului sau de către demoni care provocau boli și suferință…Nici zeii nu erau cruțați de atacurile demonilor"[3].

Civilizația iraniană (persană) a cărei început datează din anul 1000 î.d.Hr din care s-a dezvoltat zoroastrismul vorbește de imperiul Răului condus de Angra Mainyu - conducătorul demonilor[4]. Zoroastrienii știau că minciuna, gândurile urâte, tristețea exagerată vin de la diavol.

În Grecia Antică în perioada arhaică (700-500 î.d. Hr.) și apoi în perioada clasică (500-323 î.d. Hr) se vorbea de Hades stăpânul împărăției morților. Aici era loc de mare suferință și întuneric[5].

În Roma Antică care își are începutul în sec al VIII-lea î.d. Hr. (753) și care a continuat până în 476 d. Hr) unde a existat un întreg panteon de zei, în centru fiind zeul Jupiter care era „cel mai bun și cel mai mare", apoi zeul Marte, avem pe monstruosul zeu Orcus.

---

[1] Pr. prof. Nicolae Achimescu, *Istoria și filosofia religiilor. Religii ale lumii antice*, Ed Basilica, 2015, p.123.
[2] Pr. prof. Nicolae Achimescu, *Istoria și filosofia* ..., p.151.
[3] Pr. prof. Nicolae Achimescu, Istoria și filosofia .., p.167.
[4] Pr. prof. Nicolae Achimescu, Istoria și filosofia ..., p.260.
[5] Pr. prof. Nicolae Achimescu, Istoria și filosofia ... p.317.

Geto-dacii aveau divinitatea supremă pe Zalmoxis, care după unii cercetători era chiar unica divinitate. O practică care a supraviețuit până astăzi de la geto-daci este jocul călușarilor prin care omul era eliberat de forța demonică[6]. Trecerea cocoșului peste groapa mortului care este și astăzi ca o reminiscență din perioada geto-dacă se făcea pentru a alunga diavolii din jurul celui decedat[7].

În vechea credință germanică exista o împărăție subpământeană comună a morților unde era zeița Hel.

Vechile popoare slave care au fost convertite la creștinism începând cu sec IX până în sec XII, cu cele 3 ramuri: slavii răsăriteni(rușii, ucrainenii, bielorușii), slavii apuseni(cehii, slovacii, polonezii) și slavii sudici(slovenii, croații, sârbii, bulgarii), vorbesc de spirite rele denumite moroi, kikimora sau vampiri.

La azteci apare după moarte o lume superioară și una inferioară. Această lume inferioară chiar dacă nu are nimic comum cu Iadul din concepția creștină, era un loc unde sufletul trebuie să urmeze o călătorie cu multe obstacole in care era vânat de șerpi, crocodili și ale probe de anduranță ca să ajungă în al Nouălea Sălaș al Morților unde dispărea pentru totdeauna[8].

La mayași viața păcătoasă atrăgea automat ipășirea păcatelor în împărăția subterană (*mitnal*), al cărui stăpân era zeul Hunahau; răsplata pentru o viață virtuoasă era paradisul ceresc[9]. Mayașii se temeau de moarte pentru că sufletul răposatului era luat de diavoli.

Am făcut acest excurs ca să arăt că în aproape toate religiile care au existat pe pământ, cu foarte mici excepții, a existat conștiința existenței unei prezențe demonice reale care afectează negativ viața omului. Atâtea milenii oamenii au știut de existența demonilor, omul de azi însă, nu mai crede atât de mult în existența diavolului. Oare am devenit mai inteligenți noi cei de astăzi și credem că diavolul este doar o superstiție a omului primitiv? Se observă acestă schimbare totală de atitudine a omului modern care s-a îndepărtat de Dumnezeu și nu mai înțelege pericolul care-l paște, acela de a neglija această prezență demonică și a trăi în păcat, un drum care va duce neîndoielnic spre împărăția întunericului.

[6] Pr. prof. Nicolae Achimescu, Istoria și filosofia ... p.396.
[7] Pr. prof. Nicolae Achimescu, Istoria și filosofia ... p.399.
[8] Pr. prof. Nicolae Achimescu, Istoria și filosofia ... p.578.
[9] Pr. prof. Nicolae Achimescu, Istoria și filosofia ... p.589.

Locul din lume unde nu se manifestă demonul este **biserica**: casa lui Dumnezeu, casă a păcii. În Liturghie începem „*Cu pace să ne rugăm....”* şi terminăm „*Cu pace să ieşim*...”. Cine poate păstra pacea Liturghiei în inimă cât mai mult în lume este ferit şi de împătimire şi de lepădare de credinţă . AMIN.

Pr. Barbacaru Bogdan Vasile

